21
கடவுள் உண்டா?

சுமார் 30 வருடத்திற்கு முன்பு புதுவையில் ஒரு வதந்தி கிளம்பிற்று. ''நாய் மனிதன்போல் பாடுகிறது'' என்று பல பக்கங்களிலும் பேசிக் கொண்டார்கள். என் காதிலும் விழுந்தது. மிகுந்த ஆச்சரியம். அதைப் பற்றியே அனைவரையும் விசாரித்தேன். என்னிடம் புதிதாகக் கேள்விப்பட்ட அந்த மனிதர்களும் அதுபற்றி அதிகம் தெரிந்ததுபோல் எடுத்துக் காட்டிப் புளுகியதுண்டு. பிறகு சில மனிதர், ''நாய் பாடவில்லை; ஒரு பெட்டி பாடுகிறது'' என்று சொன்னார்கள். நாய் பாடும் என்பதை நீ நம்பாதே என்றும் கூறினார்கள். அப்படியானால் பெட்டி மாத்திரம் எப்படிப் பாட முடியும் என்று எனக்குள் ஒரு கேள்வி பிறந்தது. பதில்தான் தெரியவில்லை.

நாய் பாடட்டும் அல்லது பெட்டி பாடட்டும். பாட்டுகளை நான் கேட்பது எப்போது? அதன் உண்மையறிவது எப்போது? பாட்டு எங்கிருந்து துவக்கப்படும்? குரலினிமை எத்தகையது? பெட்டி பாடுவதானால் பெட்டிக்குள் மனிதன் இருக்கக் கூடுமா? நாய் பாடுவது மெய்யானால், பாட்டானது நாய் குலைப்பதுபோல் இருக்குமா? அசல் பாட்டாகவே இருக்குமா? எங்குச் சென்றால் இதன் உண்மை தெரியும்? நூதனமான விஷயங்களுக் கெல்லாம் பேர்போனது. சென்னைப் பட்டணம் போய் பெட்டிபாடுவதை நேரில் கேட்டு வரலாமா? அப்படிச் செய்தால் திரும்பி வீடு வந்து பணம் திருடியதற்குத் தண்டனையனுபவிக்க வேண்டுமே, என்று பலவாறு சிந்தித்தேன்.

பெட்டி பாடுவதன் உண்மையறிய எனக்கிருந்த பிரேமையை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. தெருவில் யாராவது நூதனமான பெட்டி ஒன்றைத் தூக்கிப் போவதைக் கண்டால், 'பாடுகிற பெட்டியா' என்று கேட்காமலிருக்க என்மனம் சம்மதிப்பதில்லை. அநேக தடவைகளில் என் தாயார் என்னை, 'என்னடா குழந்தாய்! இரவில் நீ பெட்டி பாடுகிறது பெட்டி பாடுகிறது—என்று வாய்பிதற்றினாயே' என்று கேட்டதுண்டு. இது மாத்திரமல்ல. பாடசாலைப் பிள்ளைகளிடம் நான் பேசுவதெல்லாம் பெட்டி பாடுவது பற்றித்தான். இவ்வண்ணம் ஒருவருடம் கழிந்தது. ஒரு நாள் வீதியில் கொட்டு முழக்கோடு நோட்டீஸ் கொடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். நோட்டீசை வாங்கிப் பார்த்தேன். ஒரே ஆச்சரியம்! நோட்டீசின் தலைப்பில் ஒரு பெட்டி; அப் பெட்டியிலிருந்து மேல் நோக்கி வாய் விரிந்துள்ள ஒரு புனல்; அந்தப் புனலின் வாயண்டை உட்கார்ந்து கவனித்திருக்கும் ஒருநாய் ஆகிய படம் காணப் பட்டது.

கிராமபோன் பாடப் போகிறது என்றும், அதைக் கேட்க 2 அணா முதல் 8 அணா வரைக்கும் கட்டணம் என்றும் குறித்திருந்தது. சந்தோஷம் எனக்குப் பொங்கி விட்டது. ஆனால் ஓர் அதிருப்தி; காலைநேரம் எப்போது நீங்கும்? கற்கண்டுபோல் மாலை 6 மணி எப்போது வரும்.

பெட்டி பாடிற்று. அப்பாட்டும் புனலின் வழியாய் இனிமையாக வெளிப்பட்டது. மனிதக் குரல்! மிக்க இனிமை! பெட்டியைக் கண்ணால் பார்த்தேன். இனிய பாட்டைக் காதால் கேட்டேன். என் பிரேமை தீர்ந்தபாடில்லை. பெட்டியின் உள்ளிருந்து மனிதக் குரல் எப்படி உண்டாகிறது. இதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதில் நீங்காத ஆசை யுண்டாயிற்று. இந்த விருப்பமும் நானும் தவிர சாப்பாடுகூட இடையில் பிரஸ்தாபமில்லை. ஆனால் சிலநாளில் எனக்குக் கிராமப் போன் காட்டப்பட்டது. அதுபற்றிய விஷயம் அனைத்தும் தெளிவு படுத்தப்பட்டது.

அவ்வளவுதான்! அதே நிமிஷத்தில் கிராமப் போன் விஷயத்தில் எனக்கு இருந்த பிரேமை என்னை விட்டுத் தொலைந்தது! ஒரு விநாடியையும் நான் இப்போது கிராம போன் நினைப்பில் செலவிடவில்லை.

இதனால் நான் சொல்ல வந்தது என்னவெனில் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் அதிகமாய் இருப்பதாயும் அந்த விஷயத்தைப் பற்றிய உண்மையை நாம் சிறிதும் அறியவில்லையென்றும் வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நிலையில் அவ்விஷயத்தில் நமக்குப் பிரேமை அதிகம் இருக்கும். அவ்விஷயத்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் தீர்ந்து விடுகிறது என்பதாம்.

தற்காலம் மனிதர்களிடம் அதிக பிரஸ்தாபத்தில் இருக்கும் விஷயம் எது? அதுதான் கடவுள். இக் கடவுட் பிரஸ்தாபம் எவ்வளவு காலமாயிருந்து வருகிறது. எவ்வளவு பேரால் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்பதை யோசித்தால் கடவுளைப் பற்றிய உண்மை இன்று வரைக்கும் ஒருவரும் அறிந்ததில்லை என்பது புலனாகிறது.

இக்கடவுள் பிரஸ்தாபம் நீங்கி மனிதர்கள் நல்ல நிலைமை அடைய வேண்டுமானால் கடவுள் உண்மையை அறிந்தாக வேண்டும். கிராமபோன் விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் அத்தனை சுலபமாகக் கடவுள் உண்மையை அறிய முடிந்தால் வெகு நாளைக்கு முன்பே அதை அறிந்திருக்கலாம்.

ஒரு சந்தேகம். கடவுளைக் கண்டவர்கள் பேசும் சிலர் எப்போது பார்த்தாலும் கடவுளைப் பற்றியே பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருப்பது எதற்காக? கடவுளைக் கண்டவர்கள் போல் பலர் கடவுளைப் பற்றிய கதைகளையே சதா கேட்டவண்ணமாயிருப்பது எதற்கு?

இன்று வரைக்கும் கடவுளைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டுவந்த 'மாதிரிகள்' அனைத்தும் கடவுளுக்குப் பொருத்தமானவையாக இருந்திருந்தால் கடவுள் உண்மை

தெரிந்து போயிருக்கும். கடவுளுண்மை இன்று வரைக்கும் தெரியாமலிருப்பதால் மாதிரிகள் அனைத்தும் பிதற்றல்கள் என்றும் மனிதரை ஏமாற்ற என்றும் முடிந்தது.

ஐயோ பாபம்! கொலை, களவு, கள், காமம், வியபிசாரம் முதலியவைகள் அனைத்தும் ராஜாங்கமாக நடைபெறக் காரணமாயிருக்கும். கடவுள் பிரஸ்தாபம் நீங்க வேண்டும். அக் கடவுளாவது மனிதர் முன் ஓடி வந்து 'நான்தான் கடவுள்! என்னைப் பற்றிய பிரஸ்தாபத்தின் மூலம் உங்கள் வாழ்க்கையில் குளறுபடி இல்லாமல் ஒழுங்கு படுங்கள்' என்று சொல்லியிருக்கலாகாதா? இப்படிச் சொல்லாமலும் நம்மால் அறிய முடியாமலும் இருக்கும் கடவுளைப் பற்றி நாமாவது கவலை கொள்ளாதிருக்கலாகாதா? என் பிரேமை—என் பைத்தியம், நீங்கியதற்குக் கிராமபோன் விஷயத்தை நான் அறிந்து கொண்டதுதான் காரணம். கடவுள் பேரைச் சதா மக்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் காரணம் என்ன? கடவுள் கிராமபோன் அல்ல என்பதாகும்.

—புதுவை முரசு, 25–5–1931

*

22

கடவுள் வேண்டியதில்லை

பிள்ளை பிறந்தது; ஜாதகம் கணிக்க வேண்டும். அய்யருக்கு தட்சணைக் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு பிள்ளை பிறந்த தீட்டுப் போக வேண்டும். கூப்பிடு மேற்படியானை! வை தட்சணை! பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதாயிற்று; கூப்பிடு அய்யரை! கொடு பணத்தை! பையனுக்கு கலியாணம் – அழை அய்யரை! கொடு பணத்தை! சாந்தி முகூர்த்தம்; மேற்படி! மேற்படி; பெண்டாட்டி ஏழு மாத கர்ப்பவதி; மேற்படி! மேற்படி! பிள்ளை செத்தது; அல்லது பெண்சாதி செத்தாள். உடையவர் செத்தார்; சாகும் தறுவாயில் பாவம் போக கோதானம் கொடுக்க அழை அய்யரை! செத்த பின்னும் அழை! கொடு! இதற்கிடையில் செத்துப் போனவர்க்கு இருப்பவர் திவசம் கொடுக்க வேண்டும். அமாவாசை, திருப்பணம், இவையன்றி விதை விதைக்க, வீடுகட்ட, குடிபோக, பிறவற்றிற்கும் அழை அய்யரை! கொடு பணத்தை!

இவையெல்லாம் நாமே அழைக்கும் பகுதி. அழையா வீட்டில் நுழையா சம்மந்தியாக கிரகண தோஷத்திற்கு தருப்பைப் புல் வேண்டும். கரிநாள் தேடி எலுமிச்சம் பழம் கொண்டும். சங்கராச்சாரிய சுவாமி கட்டணமென்று ரசீது கொண்டும் அய்யர் தாமே நம் வீடு தேடி விஜயம் செய்வதுண்டு.

தூங்கியவன் துடையில் திரித்த வரைக்கும் இலாபம். இதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஏமாந்தவன் இருக்கும் மட்டும் அடித்துக் கொண்டு போக ஆள் உண்டு. இது

பற்றிச் சொல்ல வரவில்லை. மனச்சான்று சிறிதும் இல்லாதவர்கள் காரணமின்றி மக்கள் பணத்தை ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். இதுபற்றி சொல்ல வரவில்லை. உங்கள் வீட்டு முட்டுக்கட்டை முந்தானையில் ஆய்ந்து பணம் முடிந்திருக்குமா என்ற கதைபோல் வலிய அழைத்து அய்யருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. இதுபற்றி நாம் இங்கு கூற வரவில்லை.

அய்யரை அழைப்பதும், தட்சணை கொடுப்பது மான சந்தர்ப்பம் மனித வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் நடைபெற்று வருகிறதே! இதனால் பாபம் நீங்குகிறது; புண்ணியம் சுரக்கிறதுமாக இருக்கிறது. ஆனால் அய்யரை அழைப்பதையும் பணம் கொடுப்பதையும் நிறுத்தவும் கூடாது என்று தெரிகிறதே! இது மெய்தானா என்று உன்னைக் கேட்கிறேன். ஆம். மெய்தான்.

இதனால் பணக்காரர்களுக்கு மட்டுமே அடிக்கடி பார்ப்பானை அழைக்க முடியும்; ஏழைக்கு முடியாது. இந்தியாவில் பணக்காரர் மட்டு; ஏழைகள் அதிகம். ஆத லால் அய்யோ, பாவம்! பெரும்பான்மையோர் பார்ப்பா னுக்குக் கொடுக்க முடியாமையால் பாவிகளாக இருக்கின் றார்கள். பணக்காரரான சில புண்ணிய சாலிகள் பார்ப் பானுக்குக் கொடுப்பதால்! நான் சொல்லியது சரிதானே! சரிதான்.

அய்யோ பாவம்! பெரும்பான்மையோர் ஏழைப் பாவிகள்! இவர்களையும் பணக்காரப் புண்ணியவான்களாக்க என்ன செய்வது? எனக்குத் தெரியாது.

இதற்கு சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஒரு வழி சொல்லு கிறார்கள். ஏழைகளுக்கு மகவாசர்களே அநேக அசந்தர்ப் பங்களை உண்டு பண்ணியிருக்கிறீர்கள். அசந்தர்ப்பங் களை நீக்கினால் ஏழைகள் பணக்காரர்களாக முடியும்... ஆம்! ஆம்! அனைவரும் பணக்காரர்களாகிவிட்டால் எல் லாரும் பார்ப்பனர்களுக்குப் பணம் கொடுத்துப் புண்ணிய வான்கள் ஆகிவிடலாம்.

போடா! போடா! பைத்தியக்காரா! எல்லாப் பணக்காரரும் அய்யருக்கு வாரிக் கொடுத்தால் அய்யர் வீட்டில் எல்லா பணமும் போய்விடும். நான் சொல்லுவதைக் கேள். எல்லாப் பணக்காரர்களும் சேர்ந்து பார்ப்பானுக்கு பணம் கொடுப்பதையே நிறுத்தி விடவேண்டும். அதனால் பார்ப்பானும் தீவிரமாக உழைத்து எல்லாரோடும் சம நிலையை அடைவான். அதன்பிறகு இந்தியாவில் ஒரே பணக்காரர் மயம். புண்ணியம் தேட வேண்டுமே! அந்த லோகத்திற்குப் போனால் கடவுள் எங்கே புண்ணியம் என்று கேட்பாரே!

அப்படிக் கடவுள் கேட்டால் 'அய்யா! கடவுளே! எங்கள் தேசத்தில் தானம் வாங்க பார்ப்பானில்லை. அதனால் புண்ணியம் தேட முடியாமல் போயிற்று. நாங்கள் எல்லோரும் பணக்காரர்கள். ஆதலால் பாவமும் நாங்கள் கட்டிக் கொண்டதில்லை. விசயம் இதுவாகையால் எங்கள் பாவ புண்ணியத்தை அளந்து கட்ட நீங்களும் அநாவிசியம் என்று சொல்லி விடலாம்.

இது சுயமரியாதைக்காரர் வழி!

—புதுவை முரசு, 8–6–1931

*

23

ஆஸ்திகமே அறிவைக் கெடுத்தது

நாவிதர் என்றும் வண்ணார் என்றும் இப்போது சொல்லப்படுவோர் முன்னாளில், வைத்திய சாஸ்திரி களாக இருந்தவர்கள். அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரைக்கும் அவர்கட்குப் பண்டிதர்கள் என்றே பெயர். அந்நாளில் அவர்கள் சத்திரம் வைத்தல் என்னும் ஆப்ரேஷன் முறை யிலும் வல்லவராயிருந்தார்கள். இவர்கட்கு அக்காலத்தில் அரசர்கள் விசேஷ மான்யங்கள் விட்டு ஆதரித்து வந்தார் கள். அரச சமூகத்தில் இப்பண்டிதர்கட்கு நெருங்கிப் பழ கும் சந்தர்ப்பம் அதிகமிருந்தது.

இடைக் காலத்தில், ஆரியர்கள் தமிழரசர்களிடம் செல்வாக்கடைய அநுசரித்த தந்திரச் செயல்களில் முதன் மையானது இப்பண்டிதர்களை அவ்வரசர்களிடமிருந்து அறுத்துவிட்டதே யாகும். தமிழ் வைத்திய முறைகளைத் தமிழர்களாகிய இவர்களிடமே தெரிந்து கொண்டு, தெரிந்து கொண்டதையெல்லாம் தமது வேதத்தில் புகுத்தி, அதற்கு ஆயுர்வேதம் என்று பெயர் சொல்லி மேன்மைப் படுத்தினர். இவ்வகையில் நாளடைவில் தமிழ் வைத்தியர் தொழிலில் நெருக்கடி ஏற்பட்டதோடு, சத்திரம் இடுவதில் ஒரு பகுதியாகிய க்ஷவரத் தொழிலையும் துணிகளைச் சுத்தம் செய்யும் தொழிலையுமாத்திரம் உபயோகிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது. என்றைக்கு வைத்திய சாஸ்திர மானது கடவுள் சொன்னதாகச் சொல்லப்படும் வேதத் தில் இடம் பெற்றுவிட்டதோ, அன்று முதல் அது விருத்தி யடையாத நிலையை அடைந்து விட்டது. கடவுள் சொன்ன முறையை மீறி அதன்மேல் மனிதனுடைய

ஆராய்ச்சியையும் செலுத்த எவருக்கும் துணிவு ஏற்பட ஞாயமில்லை. இதனால் வைத்திய ஞானத்தை ஆஸ்திகச் செயல் அமிழ்த்தியதென்றால் அது மறுக்க முடியாததே யாகும்.

பண்டைக் காலத்தில் சிற்பத் தொழிலானது இந்தியாவில் மிக நல்ல நிலையில் இருந்தது. சிற்ப சாஸ்திரிகட்கு அரச சமூகங்களில் மிக்க செல்வாக்கிருந்தது. அரசர்களே நல்லபடி ஆதரித்து வந்தார்கள். அக்காலத்தில் அரசர்கள் ஆஸ்திக புத்தி மீறிக் கண்ட விஷயத்தையெல்லாம் கடவுள் சம்பந்தத்திலே நுழைத்தார்கள். சிற்பிகள் கோயிற்பணிகள் செய்து கிடக்கும் சந்தர்ப்பம் தங்கள் அறிவை விசாலப்படுத்தச் சந்தர்ப்ப மிருந்ததில்லை. இதுவுமன்றி அவர்கள் தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் கடவுள் உருவம் அமைப்பதன் மூலமாகவே அரசரை மகிழ்விக்க முடியுமென்று நம்பினார்கள். அந்நம்பிக்கை பொருத்தமான தென்பதோடு சிற்பிகட்கு அளவற்ற மதிப்பு ஏற்பட்டது. காலமோ, அரசர்கள், தரையில் மாத்திரம் இன்றி மலை கண்ட இடத்தில் கோயில் கட்டி நிரப்பும் காலமாயிருந்தது. இச்சமயத்தில் ஆரியர்கள் சிற்பிகளின் பெருங் கௌரவத்தைக் கிள்ளிப் போட எண்ணி வேதத்தில் ஒரு பகுதியை ஏற்பாடு பண்ணினார்கள். அதன்படி சிற்பிகள் கடவுட் சிலைகள் செய்தால் மட்டும் பயனில்லை; வேத மந்திரத்தால் தாங்கள் அவைகட்கு உயிர் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். சித்திரக்காரருக்கும் இதே கதி நேர்ந்துவிட்டது.

சிற்பத்தைப் பற்றியும் சித்திரத்தைப் பற்றியும் வேதத்தில் சில முறைகளைப் பின்னர் ஆரியர் சேர்த்தார்கள். அம்முறைகளையே பிற்பட்ட காலத்தில் சிற்பத்திற்கும் சித்திரத்திற்கும் ஆதாரமாக்கப்பட்டது. இம்முறைகளின்படி பார்த்தால் சிற்பிகள் — சித்திரர்களின் அறிவானது தடைப்பட்டதோடு கோயில் விக்ரகங்களின் மட்டமாக நின்று போயிற்று. உலக முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு லக்ஷம் வகைகளில் உபயோகப்பட வேண்டிய சிற்ப சித்திரங்கள் கோயி

லுக்குள் மாத்திரம் புகுந்து கொண்டது. அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரைக்கும் சிற்ப சித்திரங்கள் வளர்ச்சி முறையில் இருந்திருந்தால் இன்றைய வுலகில் மேற்படி கலைகளில் இந்தியா முதன்மையாயிருக்கும். இடையில் துண்டித்தது ஆஸ்திகமே.

சிற்ப சாஸ்திரிகளையும், சித்திரிகர்களையும் நாளடைவில் வில்வாளறுத்துத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தில் சேர்த்து விட்டதும் தொழிலாளர் அனைவரும் தாழ்ந்தவர்கள் என்று ஆக்கியதும் ஆஸ்திகரே.

எந்தத் தொழிலாளர்களை மேன்மைப்படுத்தி மேன்மைப்படுத்தி அவர்களால் தேசத்தை உந்நதப்படுத்த வேண்டுமோ அந்தத் தொழிலாளர்களைத் தாழ்மைப்படுத்தித் தாழ்மைப்படுத்தி ஊருக்குப் புறம்பாகவும் வாழச் சொல்லித் தொழிலுலகைப் புராதன ஆஸ்திக இந்தியா தாழ்ந்த நிலையையே அடைந்து வந்தது.

பொருளுண்மை அறியும் அறிவும், பொது மக்கள் பால் விசேஷ அன்பும் உடைய தமிழர்களுக்கு அக்கால ஆஸ்திகமானது செய்துள்ள கெடுதிகள் சொல்லி முடியாது. இக்காலத்தில் விஞ்ஞானப் புலமையின் சாயல் அக்காலத்துச் சித்தர்களிடம் இருந்ததென்றால் அறிவுடையோர் அதை மறுக்க முடியாது. பொதுமக்களின் நன்மைக்கான படி வஸ்து விவேகம் கொண்ட பெரியாரை அக்காலத்தில் சித்தர் என்று அழைத்து வந்தார்கள். அக்கால ஆஸ்திகர்களை—அவர்களின் பிடிவாதத்தை—கோணற்புத்தியை அவ்வப்போது பகிரங்கமாய்க் கண்டித்து வந்த சித்தர்களுக்குக் கிடைத்தது அஞ்ஞாதவாசம். அவர்கள் காடு கண்டவிடம் வாசம் செய்தபோதும் பொதுமக்கட்குப் பல உண்மைகளைச் சொல்லி வந்தார்கள். உருவ வணக்கம் வெறும் சடங்குகள் இவைகளுக்கு மாறாக அவர்கள் நல்லநெறிகளைச் சொல்லிவந்த ஒரே காரணத்தால் அவர்களின் நுட்ப

அறிவின் பெரும்பயன்களை அக்கால ஆஸ்திக இந்தியா இழந்து விட்டது. சுயமரியாதைக்காரர்கள் தலையில் இந் நாளைய ஆஸ்திகர்கள் போடும் நாஸ்திகக் கம்பளிப் பூச்சியைத்தான் அக்கால சித்தர்கள் தலையில் போட்டு மருட்டினார்கள். ஆனால் அவர்கள் மருண்டதில்லை. அஞ்சியதில்லை. ஆஸ்திகர்களை அந்நாளில் அவர்கள் மூடர்கள் என்றும் அயோக்கியர்கள் என்றும் திட்டினார்கள். அரசன் ஆக்கினைக்கும் அவர்கள் பயப்படுவதில்லை. அவர்களைக் காட்டிலும் சுகமாய் வாழத் தெரியும்.

முற்கால ஆஸ்திகர்களின் அறிவு கொழுந்து விட்டுக் கொண்டே இருந்ததாகச் சொல்லப்படினும், பொருள்களின் தன்மையை உட்புகுந்து பார்ப்பதையே ஆதாரமாக உடைய விஞ்ஞானப் புலமையின் பக்கமே அவ்வறிவு செல்லாமல் இருந்தது. செல்லவும் முடியாது.

காற்று:— அது வாயுபகவானாகிவிட்டது. பகவானைப் பிளந்து அதன் உட்புறத்தின் அமைப்பைப் பார்க்க எவன் துணிவான். நெருப்பு:— அது அக்னி பகவான். தண்ணீர் அது வருண பகவான்; பூமி:— அது பூமாதேவி. ஆகாயம்:— அது ஆகாயவாணி. வணங்கத்தக்க பகவான்களின் தேவிகளின் அடிமடியைச் சோதிக்க மனம் போவதெப்படி? வேதமோ இந்நாள் வெள்ளைக்காரர்களுக்குக் கூலிவேலை செய்யும் பஞ்ச பூதங்களுக்குப் பரத்வம் கற்பித்துப் பாடுகிறது.

இவை முதலான பல வகைகளிலும் அறிவுக்குத் தடைபோட்ட ஆஸ்திகத்தின் தன்மையை அறிஞர்கள் எண்ணிப் பார்த்தால் ஆஸ்திகத்தின் சொந்த உருவம் விளங்காமற் போகாது. விரல் நகங்களைக் கிள்ளிப்போடும் அவசியமும் வேண்டாம். அறிவைக் கெடுக்கும் ஆஸ்திகத்தைத் தூவென்று காறியுமிழ்ந்து விடலாம்.

—புதுவை முரசு, 20–7–1931

*

24
ஸ்வராஜ்யம் வேண்டும்

(கிண்டற்காரன்)

ஐயா, இங்கிலீஷ்காரர்களே! இந்தியப் பெண்மணிகளும் ஆடவர்களும் ஸ்வராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுடையவர்களாகவே இருக்கிறபோது, நீங்கள் ஏன் உங்கள் கையில் வைத்திருக்கிற ஸ்வராஜ்யத்தை எங்கள் திருவோட்டில் போடக் கூடாது?

நாங்கள் ஸ்வராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுடையவர்கள் என்பதற்குச் சில திருஷ்டாந்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவைகளிலும் பொறுக்கானவைகளாக இங்குக் கூறுகிறேன்.

எங்கள் இந்திய மாதர்கள் கோலம் போடுவார்கள். அந்தக் கோலமும் அரிசி மாவால் எறும்புக்கு உபயோகமாகும்படி இருக்கிறது. இந்தக் கோலங்களின் இடையில் சித்திரக் கலைகள் திகழும் கிளிகள், மயில்கள், தாமரைப் பூக்கள் இவைகள் எல்லாம் அசல் கிளி, அசல் மயில், அசல் தாமரைப் பூக்களையே திருத்துவதாக இருக்கும்.

எங்கள் பெண்கள் சாஸ்திரம் பார்ப்பதில் சமர்த்தர்கள். ஒருபடியில் பேனைப்போட்டு அதன் மேல் நெல்லை நிரப்புவார்கள். நிரப்பிய நெல்லின்மேல் கரி ஒரு பக்கமும், மஞ்சள் ஒரு பக்கமும் வைப்பார்கள். பேன் மேலே வந்து சேரும் வரைக்கும் பெண்கள் வெகு கவலையோடு நட்டுக் கவனித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். கரியின் மேல் ஏறினால் நினைத்த காரியம் பலியாது. மஞ்சள் மேல் ஏறினால் காரியம் கைகூடும்.

வேறொரு முறை:— பச்சிலையைக் கொண்டு ஒரு நீளக் கோடும் அந்தக் கோட்டில் குறுக்காக அநேக கோடுகளையும் கிழிப்பார்கள். ராமர், லஷ்மணர், சீதை யென்று கோடுகளை எண்ணிக் கொண்டு வருவார்கள். ராமர் என்று முடிந்தால் காரியமும் ராமர்தான். சீதை யென்று முடிந்தால் வனவாசம். லக்ஷ்மணர் மத்திமம். இதிலொரு விசேஷம் என்னவென்றால் தற்செயலாய்ச் சீதையென்று முடிந்தால் இன்னோரிடம் பல கோடுகள் போட்டுப் பழயபடி ஆரம்பிப்பார்கள். ராமர் என்று முடியும்வரை விடமாட்டார்கள்.

எங்கள் பெண்கள் கணக்கில் நிபுணர்கள். முறம் வாங்கும்போது அந்த முறத்தில் கட்டுகளைத் தொட்டு, கொள்ள, கொடுக்க என்று எண்ணிக் கொண்டே போவார் கள். கொள்ள என்று முடிந்தால் கொள்ளுவார்கள். முறம் பொத்தலாயிருந்தாலும் கவலை இல்லை.

இன்னும் மோர், தயிர், தோசை இவைகள் தினம் தினம் வாங்கியதற்குச் சாணியால் வெள்ளைச் சுவர்களில் அழகாய்ப் புள்ளி போடுவார்கள். இரண்டு மாதத்தில் சுவர்கள் எல்லாம் கணக்கு மயம் ஆகும்.

எங்கள் பெண்கள் தெய்வ நம்பிக்கை யுடையவர்கள். குங்குமம் பூசி வேப்பிலை எடுத்து வரும் அனைவரும் சாபம் கொடுக்கும் சாமிதான் - அடுக்குப்பானை அரிசி சாமிக்குச் சொந்தம். குடுகுடுப்பைக்காரன் அம்மா உனக்கு ஆண்பிள்ளை தங்கம்போல் பிறக்கும் என்றால், பிறந்து விட்டதாகவே ஒரு நம்பிக்கையேற்பட்டு துணிகள் சம் மானம் நடக்கும். குறி சொல்லுகிறவர்கள் வந்துவிட் டால், தங்கள் வாக்கு மூலத்தைச் சொல்லி, அதையே அவர்கள் திருவாக்கால் கேட்டுப் பணம் கொடுப்பார்கள். மாரியாத்தாளை உத்தரவு கேட்க மாரியாத்தாள் தலையில் பூவைச் சுருட்டி வைத்து அதன்மேல் ஓர் எலுமிச்சம் பழத்தை வைப்பார்கள். அமிழ்த்தி வைத்த பூவானது விரிந்து எலுமிச்சம்பழம் கீழே விழுந்தால் அம்மன் உத்

தரவு கொடுத்ததாக எண்ணித் திருப்பதிக்குப் பிரயாணம் வைப்பார்கள். பூவாடைக்காரி கனவில் பிரத்யக்ஷம். இருட்டில் பேய்கள் முனீஸ்வரர்கள் எங்கள் பெண்கள் கண்களுக்கு மாத்திரம் தெரியும்படி நாய் போலவும், பன்றி போலவும் ஓடுவதுண்டு. ஒருவர் சாகுமுன் செத்துப் போவதற்கான அடையாளங்கள் எங்கள் பெண்களுக்குத் தெரியும். இதை அவர்கள் சாக வேண்டியவர்கள் செத்துப்போன பின்புதான் சொல்லுவார்கள்.

சிங்கப்பூரிலிருக்கும் நாயகனுக்கு நடுவீட்டுப் படத்திலுள்ள சுப்பிரமணியரைப் பக்கத் துணையாயிருக்கும்படி கட்டளையிடுவார்கள். உடனே அந்தச் சுப்பிரமணியர் தமது சொந்தச் செலவில் கப்பலேறிப்போய் இந்தப் பெண்ணின் நாயகனுக்குப் பக்கத் துணையாய் உட்கார்ந்து கொள்ளுவார்.

நாயகன் வருவதையோ விருந்தாளி வருவதையோ எங்கள் பெண்களிடம் முன்னதாகவே காக்கையும் பல்லியும் சொல்லிவிடும். வரவேண்டியவர் வந்தபின் பெண்கள் தங்களிடம் காகமும் பல்லியும் சொன்னதாகச் சொல்லுவார்கள்.

பிள்ளைகளை வளர்ப்பதிலோ, தம்மைக் காத்துக் கொள்வதிலோ சொந்த முயற்சியும் சொந்த அறிவும் பயனில்லையென்று கருதிக் கடவுள் தலையில் பாரத்தைப் போட்டுவிடுவார்கள்.

எங்கள் பெண்கள் கேள்வி ஞானம் மிகவும் உடையவர்கள். சொந்தப் படிப்பு இல்லாவிட்டாலும் யாரையாவது கூப்பிட்டு அல்லி அரசாணி மாலை, புலந்திரன் தூது, பவளக்கொடி மாலை முதலிய அறிவுப் புதையல் நூற்களை வாசிக்கச் சொல்லிக் கிஷ்கிந்தை வாசிகள்போல கும்பலாய்க் கூடிக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

எங்கள் பெண்கள் நாகரீகமான உடையுடுத்துவார்கள். பட்டுச் சேலையாயிருந்துவிட்டால் 18 முழத்தோடு 36 முழமாக இருந்தாலும் சுமக்கத் தயார். உரலா

னது வெள்ளியாயிருந்தால் அதையும் கால் காப்பாக மாட்டிக் கொள்ளப் பின்னடையமாட்டார்கள். எந்தப் பொருளும் கூடவராதென்றும் பச்சைக் குத்திக் கொள்வதுதான்! செத்தபின் கூட வருகிறதென்றும் எண்ணிக் கைநிறையக் கால் நிறையக் குத்திக் கொள்வதோடு நெற்றியில் ஜாடியும் அதில் செடியும் இருப்பதுபோல் குத்திக் கொள்வது உண்டு. மணமுள்ள பூக்களைப் புல்சுமைக்குப் பதிலாகத் தலையில் சுமந்து கொள்வார்கள். சாகப் போகும் பெண்டுகளும் திருவிழாவின் பேர் சொன்ன மாத்திரத்தில் தமது அரை டஜன் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கிளம்புவார்கள்.

கணவனே தெய்வமென்றும் அவன் வார்த்தைகளே தேவாக்ஞையென்றும் எண்ணிக் கணவர்களிடம் தங்களை எருமுட்டைகளாக்கித் தம்மையே தியாகம் பண்ணிக் கொள்வார்கள். மற்றொரு விஷயம்: எங்கள் நாட்டுப் பெண்களிடம் சங்கீதம் பிறந்தது. இங்கிருந்துதான் சங்கீதமென்பதே வெளிக்குத் தெரிந்தது. நடனமும் இப்படியே. சாவு வீட்டில் எங்கள் பெண் மக்கள் ஒப்பனை வைத்து அழுவதையும், அழுது கொண்டே எழுந்து நின்று சுற்றிவந்து மார்பில் அடித்துக் கொள்வதையும் பார்த்தாலே இவ்விஷயம் தெரியும்.

சீதை, துரோபதை, நளாயினி, அருந்ததி, வெள்ளி, சனி, பூரணி, பொற்கிளை, நல்லதங்கை இவர்களின் சந்ததியில் வந்தவர்களே எங்கள் பெண்கள் என்பதை ஓ! இங்கிலீஷ்காரர்களே! நீங்கள் நினைத்துப் பாருங்கள். அப்போதுதான் சுயராஜ்யக் கொடியை இந்தா என்று கொடுத்து, உங்கள் இங்கிலாந்துக்குப் போக நீங்கள் நினைப்பீர்கள்.

—புதுவை முரசு, 20–7–1931

❋

25

பால்ய விவாகக் கொடுமை

பெற்றோர் தாம் அரிதிற் பெற்ற சிசுவைத் தீயிற் போட்டு வதைப்பதற்கு ஏதுவாக உள்ள மனோபாவமே, தமது வினவறியாப் பெண்ணை மற்றொருவனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்க ஏதுவாகிறது.

ஒரு தனி மனிதனுக்கு ஏகதேசம் ஏற்பட்டுவிடும் தீமைக்காகச் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையே திருத்தியமைக்க முயல்வதை நாம் அனுதினம் காணுகிறோம். உதாரணம்:— மோட்டார் கார் ஒரு மனிதன்மேல் ஏறிவிடுகிறது. அதன் பின் மோட்டார் விடுகின்ற முறை திருத்தப்படுகிறது. ஆனால், சிறு பெண்களை விவாகம் செய்து கொடுத்த காரணத்தால் பெரும் பெருந் தீமைகள் இன்றுவரை கணக்கற்ற விதமாக நடந்து வருவதைக் கண்டும் அக்கொடுமையினின்றும் மனித சமூகம் தப்பித்துக் கொள்ள வகை தேடாதிருப்பது ஆச்சரியமாகும்.

கதியற்றவர், கதிகதி யென்று பிறரை அடைக்கலம் புகுவதென்பது வினவறியாப் பிள்ளைகள் தமது பெற்றோரே கதியென்று கிடப்பதுதான். அடைக்கலமாக வந்தவர்களை அவர்களின் எதிரிகளிடம் காட்டிக் கொடுப்பதென்பது வினவறியாத பெண்களை வினவறிந்த காளையர்க்குக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதுதான்.

பசி மிகுந்தவனுக்கு எதிரிலோ, அன்றிப் பசியே இல்லாதவன் எதிரிலோ வேகாத சாதத்தைப் படைப்பது போல் பெண்ணின்ப வேட்கையுடையவனுக்கோ அன்றி,

அந்த ருசியென்பதே வேண்டாதவனுக்கோ வயது வராத குழந்தைகளைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பது எதற்கு?

எட்டு வயதிலும், பத்து வயதிலும் கலியாணம் செய்து கொண்ட தாய்மார்களையும், நமது தகப்பன்மார்களையும் அழைத்து எதிர் நிறுத்தி நீங்கள் உண்மைக் கலியாணம் புரிந்த தேதி எது என்று கேட்டால், அவர்கள் பருவம் வந்தபின் முதல் முதல் கருத்தொருமித்து மஞ்சத்தை யடைந்த தேதியைத்தான் கலியாண தேதியென்று குறிப் பிடக் கூடும்.

சிறு குழந்தைகட்குக் கலியாணம் செய்ய வேண்டும். என்பதற்குக் காரணம் காட்ட வரும் சுயநலமுடையவர்கள் தமது உணவுக்குப் பொதுமக்களின் ஈரலைத் தின்னுவதற் கும் காரணம் காட்டக்கூடும்.

பால்யர்கட்கு ஐயர் மணச்சடங்கு முடித்து அரிசி பருப்பு வாங்கிப் போவது நேற்று: மணவாளர் மணத் தின் பயனை அடைவது இன்னும் நாலாண்டுக்குப் பின் என்றால் ஐயர் அவசரத்துக்காகவே பால்ய மணமா?

ஒரு பால்யை கணவனை இழந்தால், மறுமணம் செய்யும் நிலை இயற்கையாகி விட்டால் பெண் பிறந்த தினத்திலிருந்து தினந்தினம் அக்குழந்தைக்குக் கலியாண விளையாட்டு விளையாடுவதை யாரும் தடுக்கப் போவ தில்லை. பணத்திமிர் என்று அதை நினைப்பதோடு சரி.

ஓர் எலிக் குஞ்சுக்கு மனோதிடன் அதிகமிருக்கட்டும்; ஆயினும் அது தன்னினும் கம்பீரமான உருவமுடைய மற்றொன்றை ஜோலிக்கிழுக்க முடியாது. கம்பீரச் செயல் களை, கம்பீர எண்ணங்களை அநேக திடகாத்திரமுள்ள மக்களிடமே எதிர்பார்க்க முடியும். அத்தகைய பிள்ளை கள் நமது தேசத்திற்கு அவசியம். சிறு பெண்கள் வயிற் றில் கொத்தவரைப் பிஞ்சுகள்தான் தோன்றக் கூடும்.

பால்ய மணம் தேவை என்பவர்க்கு நமது தேசத் திற்குள் சாஸ்திரிகள் என்றும் பெயர் கிடைக்கிறது. அவர்

கட்கு நாகரிக தேசங்களில் தொட்டிலில்தான் இடம் கொடுப்பார்கள்.

பிரமசாரி ஆஸ்ரமம் கடந்து, கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் நுழையும் பால்ய வதூவரர்களுக்கு ஏற்பட்ட சாஸ்திரங் களில் அந்த இளங் குழந்தைகட்கு இன்ன பொம்மை வாங் கிக் கொடுப்பதென்று சொல்லவில்லையே.

ஒரு பெட்டை நாய்க்குக் கசாய்க்கடையே சொந்த மாகி விடுவதாயிருந்தாலும் தனது குட்டியை பிரியாது உயிர் வருக்கத்தில் சிரேஷ்டமாகிய மனிதர்களில், சிலர் மட்டும், வினவறியாத தமது குழந்தையைக் காசுக்கு மற்றவரிடம் விற்றுவிடச் சம்மதிக்கிறார்கள்.

மக்களுக்கு ஏற்படும் இடையூறுகட்கும் சாஸ்திர சம் மதம் என்று சாக்குபோக்கு சொல்லும் துன்மார்க்கன் தனது சாஸ்திரத்திற்கே கெட்டபெயர் உண்டாக்குகிறான். பால்ய மணம் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட இடையூறு.

பெற்றோருலகமானது பிள்ளையுலகத்திற்கு ஆனமட் டும் உதவி செய்து பிறகு பால்ய விவாகம் செய்து முடிப்பதானது தீனிபோட்டுத் தலைவெட்டும் ஆட்டுக்குடை யவன் செயலாகும். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நடை பெற்று வந்த நாட்டுத் தீமைகளில் பால்ய விவாகம் என் பது சிறந்த தீமையாகும். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் அதைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது சிலர் கருத்து.

ஒரு சிறுமியும், அவளுடைய விளையாட்டுப் புத்தி, சித்திரம், தையல், பக்ஷணம் முதலியவற்றின்மேல் அவ ளுக்கு ஏற்படும் அபிலாஷைகளும், ஆறும் அதன் நீரோட்டமு மாகும். அதே சிறுமியும், அச்சிறுமியைப் பற்றிய கலி யாணப் பேச்சு, பரியம், பணக்காரனை இழுத்தல் முத லிய சூழ்ச்சிகளுமோவெனில் ஆறும் அதனுட்புறமுள்ள சூழல்களும் பாறைகளுமாகும்.

ஒரு குழந்தை தன் புருஷனை இழந்தபின் அழ வில்லை என்பது மெய்தான். ஒரு மனிதன் செத்துப்

போனபின் தான் செத்து விட்டதற்காக அழவில்லை என்பதும் மெய்தான். இதையெல்லாம் நினைத்து இளம்பெண் புருஷனை இழப்பதிலும் மனிதன் உயிரிழப்பதிலும் அவர்கட்குச் சம்மதம் என்று இச்சமூகம் முடிவு கட்டியதோ என்னவோ?

வயது வந்தபின் கலியாணம் செய்வதென்பது மத விரோதம். 'மதத்துக்காக நாங்கள் உயிரை விடுவோம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். செத்தபின், மதத்தால் தமக்குள்ள சவுகரியங்களை அனுபவிக்க மீண்டும் உயிர்பெற்றெழ முடியுமானால், அந்தோ பாவம்! இந் நேரம் அவர்கள் உயிர்விட்டுத்தான் இருப்பார்கள்.

ஒன்றை உறுதியாகப் பிடிக்க எண்ணுவது நல்லது தான். எண்ணுவதைவிட எண்ணியதுபோல் தமது பத்து விரல் நகங்களும் ஆழப்பதியும்படி பிடிப்பது மிக்க நல்லது தான். எப்படிப்பட்ட இடையூறுகட்கும் அஞ்சாமல் பிடிப்பது அசல் வீரத்தனந்தான். இயற்கை முறையில் மலராத அரும்பை மணக்கோலம் செய்யலாகாது என்ற சாதாரண அறிவையும் உண்டு பண்ணாத — ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் உண்டுபண்ணாத — மதத்தைப் பிடியாகப் பிடிப்பதில்தானா இத்தனைக் குரங்குத்தனம்?

'ஒருவன் வீட்டுப் பெண்ணை வயதறியுமுன் இன்னொருவன் மணப்பதில் அப்பெண்ணின் கற்பு விஷயத்தில் சந்தேகம் ஏற்படாது' என்பவரைப் பார்த்து நான் சில கேள்விகள் கேட்கிறேன்.

ஏன், காணும் குழந்தையை மணக்க வந்த மாப்பிள்ளையே! அந்தக் குழந்தையை நீர் மணந்தபின் நீர் அக் குழந்தையைப் பலாத்காரம் செய்யமாட்டிர் என்பதற்கும் நீர் ஓர் பேடியல்ல என்பதற்கும் உத்தரவாதம் யார்? சாத்திரமா உத்திரவாதம்? உமது தந்தை தாய் பெண்ணின் தந்தை தாய்மார்களா உத்திரவாதம்? இரண்டு வருடத்தில் கிழிந்து போகக்கூடிய சேலை

யொன்றை மனைவி கேட்டபோது புருஷன் ''அது உன் னிஷ்டத்தைச் சேர்ந்தது; நீயே போய்ப் பார்த்து எடு; அல்லது உன்னிடம் பலரகம் காட்டுகிறேன்; தெரிந்து கொள்'' என்று தன் பாரத்தைக் கழித்துக் கொண்டு மனை விக்குச் சுதந்தரம் கொடுக்கும் ஒருவன், தனது பெண் தன் வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுவதில் தந்தை தலையிடா திருக்க வேண்டும் என்ற மனச்சாட்சி ஏற்படுவதில்லை. இந்நாட்டின் பழம் பெருமையில் இது பிரதான அம்ஸம்!

ஒரு வயதுடைய பெண்ணுக்கும், 4— வயதுடைய பையனுக்கும் விவாகம் ஆனதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், இந்த ஆபாசம் ஸ்வராஜ்யம் வந்தபின் இல்லா மற்செய்து விடலாம். எப்படி? வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தை கட்கே பரிசுத்த மணம் செய்து விடலாம். ஏனெனில் மதம், வருணாச்ரமங்கட்குச் செல்வாக்கும் அவைகளை யுடையவர்கட்கும் கையில் வெட்டுக் கத்தியும் அப்போது இருக்கும்.

பால்ய மணம் என்பது தெய்வ மணம் என்று நேற் றுக் கேள்விப்பட்டேன். பொதுவாகத் தெய்வம் என்பது ஏதோ என்று நினைத்தேன். நேற்றுக் கேள்விப்பட்டபடி தெய்வமென்பது சில மனிதரின் முட்டாள்தனத்தின் பெய ராகிறது.

சிறு வயதிலேயே விவாகம் செய்துவிட வேண்டும்; அதனால் சிறு பெண்ணின் அங்கங்கள் வளர்ச்சியடையாத முன்பே அவள் குழந்தை பெறும்படி செய்ய வேண்டும் என்று தயவு செய்து சாஸ்திரிகளும் பிராம்மணோத்தமர் களும் உலகில் தக்கபடி பிரச்சாரம் செய்தால் உலக சமாதானத்திற்காக உள்ள நோபல் வெகுமதியைப் பற்றலாம்.

தென்னாட்டில், பிராம்மணர்கள், கோமுட்டிகள் என்ப வர்கள் பால்ய சதிபதிகளிடம் உற்பத்தியானவர்கள். அப் படியானால் இத்தேசமானது இவ்வளவு தாராள உழைப்

பாளிகளையும், இவ்வளவு தைரியஸ்தர்களையும் கேட்க வில்லை. வயது வந்த மணவாளர் பெற்றெடுத்த சாதா ரண வயல் வேலைக்காரர் போன்ற அங்க அமைப்பு, குணம், செயல்களுடைய மக்களே இந்நாட்டுக்குத் தற் காலம் போதும்.

வயது வந்த பெண் தன் சம்மதப்படி ஒரு மணாளனைத் தெரிந்து கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ப வரின் மூளையும், குழந்தை மணந்தான் நல்லது என்பவர் களின் மூளையும் மொத்தத்தில் முதல் நெம்பர் மூளைகள் தான். ஆனால் புத்திசாலித் தனத்திலோ முட்டாள் தனத்திலோ அதுபற்றிப் பேச்சில்லை.

எந்தத் தேசத்தானாவது எங்களூர்ச் சாஸ்திரிகளைக் கேலி செய்தால் நான் சும்மாவிடப் போவதில்லை. தக்ஷணை ஒரு ரூபாயென்று சொல்லி 14 அணா கொடுத்தால் மீதி 2 அணாவையும் பெற்றுக் கொள்ளுகிற விஷயத்தில் எங்கள் சாஸ்திரிகளுக்குத் தங்கள் பகுத்தறிவை நன்றாக உபயோகிக்கத் தெரியும்.

தாய்ப்பாலுண்ணாத சிசுவுக்குக் கருப்பங் கழியைக் கொடுப்பதுபோல் சிறு குழந்தைக்குச் சாஸ்திரிகள் கலி யாணம் செய்வதை அத்தனை பெரியதாய் எடுத்துக்கொள் ளக் கூடாது.

மகம்மதியர் ஆண்ட காலத்தில் அவர்கள் இந்துப் பெண்களைக் கற்பழித்தார்கள் என்றும், கலியாணமான பெண்ணை அவர்கள் கற்பழிக்க எண்ணுவதில்லையாதலால் குழந்தைப் பருவத்திலேயே மணம் செய்ய ஆரம்பித் ததே இன்றுவரை பால்ய மணத்திற்குக் காரணம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இந்தியர்கள் இன்று, ''பெற்ற பிள்ளைகளைப் பூச்சிக்காரன் பிடிக்கிறான்'' என்று தெரிந்தால், இனி, 1000 வருடத்திற்கு யாரும் பிள்ளையே பெறமாட்டார்கள்.

—புதுவை முரசு, 28–9–1931, 5–10–1931

26
மனிதன் மனிதனுக்குச் சொன்னவை

''இந்தியாவில் *3000* கடவுள்கள் இருப்பதாக சொல்லு கிறார்கள். ஏற்கெனவே அதிகமாய் இருக்கின்ற இந்திய கடவுள் மார்க்கட்டில் கிறிஸ்துவ மிஷினரிகள் *3001*வது கடவுளையும் சேர்த்துவிட்டார்கள்.''

—பிரிதின்கர்

''மதத்திற்கும், நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஏதும் சம்பந்தமில்லை. *1913*—ம் வருஷம் இங்கிலாந்து உள்நாட்டுச் சர்க்கார் சபையில் எடுக்கப்பட்ட மத கணிதத்தின் படி *18225* கைதிகளுக்குள் *101* பேர்களே மதத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவர்களாகும்.

—எச். பி. போனர்

''*30* வருஷமாக நான் கத்தோலிக் பாதிரி என்ற ஹோதாவில் ஜனங்களுக்குச் சிறிதும் பிரயோஜனப் படாததும் என் அறிவுக்கு முரண்பட்டதுமான . கத்தோலிக் மதத்தை போதித்ததற்காக நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்''

—ஜீன் மெஸ்லியர்

''கிறிஸ்துவ மதத்தின் முழுத்தத்துவமும் பழிக்குப்பழி என்னும் கொள்கை மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது நீங்கிவிட்டால் 'கிறிஸ்து மதம் தானாகவே விழுந்து விடும்.''

—ப்ரட்லா

அறிய முடியாததை அவசியமாக மனிதனுள் புகுத்தப்பட்டிருப்பதற்கும் அதை அவன் அறிய வேண்டுமென்பதற்கும் காரணம் பயமே யாகும். எப்பொழுது மனிதன் பயப்பட ஆரம்பிக்கிறானோ அப்போதே அவனுடைய பகுத்தறிவை இழக்கிறான்.

—எஸ். குருசாமி பி.ஏ.,

—புதுவை முரசு, 3–8–1931

*

27
அயோக்கியத்தனம்

தமிழரசு (16—7—31) 21—ம் பக்கத்தில் அய்யா முத்து, பண்ணைக்காரர்களின் படுமோசம் என்ற தலையங்கமிட்டு எழுதியுள்ள வியாசத்தில் ''இராணுவத்துக்குச் செலவாக்கும் பகுதிப் பணத்தை விவசாயத்துக்கு ஒதுக்கி, பல்லாயிரம் ஆட்களைச் சேர்த்து நூதன இயந்திரங்களையும் ஒன்று திரட்டி, நவீனமுறையில் கூட்டுறவு வழியில் விவசாய பண்ணைகள் ஏற்படுத்தினால் இந்நாட்டின் வறுமை நிலையும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் எவ்வளவோ மாறிவிடும்'' எனத் திருவருள் சுரக்கின்றார்.

ராமசாமிப் பெரியார் கதர் திட்டத்தைத் தாக்கினார் என, இதே அய்யாமுத்து எதிர்த்து எழுதுகையில் ராமசாமிப் பெரியார் நமக்குரிய எல்லாவற்றையும் இயந்திரங்களைக் கொண்டே தயாரித்துக் கொள்ளட்டும் என்று வெகு நீளமாகக் கேலி பேசினார். இப்போது பழய விவசாயக் கருவிகளை நீக்கி நூதன யந்திரங்களைப் பெருக்கும்படி சர்க்காருக்கு விண்ணப்பம் தயாரிக்கிறார். இராமசாமிப் பெரியாரைக் கேலி செய்தது அயோக்கியத்தனமா? இவ்வுரைகள் அயோக்கியத்தனமா என்பதுதான் கேள்வி.

புதிதாக மகாத்மாவை அறிந்த மகா—௱—௱—ஸ்ரீ அய்யாமுத்து மகாத்மாவுக்கு அப்பாலுள்ள சர்க்காருக்கு விண்ணப்பம் போடுவது ஒருவித வேடிக்கை. சிலசமயம் இவர் தமிழரசின் சார்பாக நின்று தமிழரசு காட்டும் நன்றியின் பிரதியுதவியாக ஸ்தாபிக்க இருக்கும் தொழி

லாளி முதலாளி என்ற தொந்தமற்ற சர்க்காரை நோக்கி இதைக் கூறுகிறாரா? வெள்ளையர் அரசாங்கத்தை அகற்றி விட முயலும் இவர் அந்த வெள்ளையர் அரசாங்கத்திற்கு யோசனை கூறுவது எப்படி பொருந்தும்? இப்படிச் செய்ய நினைக்கிறேன் — அப்படிச் செய்ய நினைக்கிறேன் என்ற தன்மையிலல்லவா பேச வேண்டும்?

எப்படியாயினும், ஒரு நம்பிக்கை நமக்குண்டு. அய்யா முத்து அருளிருக்கும் வரைக்கும் தேசத்திற்கும் விமோசனம் உண்டு. அவ்வளவுதான் நம்மால் சொல்ல முடியும்.

இவர் இராமசாமி யவர்களிடம் கூடியோ, வேலையாகவோ இருந்தவரைக்கும் ராமசாமி என்ற பெயரும் சுயமரியாதையியக்கமும் பழமும் சர்க்கரையுமாகவே தோன்றினாலும் தம் எண்ணப்படி நடவாததால் இப்போது வெளி வந்த காரணத்தால் இங்கிலீஷ்காரர் ஊரை விட்டு ஓடப் போகிறார்கள். இதற்கிடையில் தமிழரசினிடம் மாத்திரம் சண்டை போட்டுக்கொள்ளாதிருக்க வேண்டும்.

—I. J.

புதுவை முரசு, 3-8-1931, ப—11.

*

28
ஹிந்தியால் செக்குமாடுகளாக வேண்டாம்

தற்காலக் காங்கிரஸ் கொள்கைகளில் இந்தியாவுக்குப் பொதுபாஷையாக ஹிந்தியை அனைவரும் பயின்று வரவேண்டும் என்பதும் ஒன்று. இதற்காகக் காங்கிரசானது பொதுமக்களின் ஏராள பணத்தில் ஹிந்திப் பிரசாரத்தின் பேரால், பார்ப்பனருக்கு ஆக்கந் தேடிவருவது நாம் அறிந்ததே. நூற்றுக்கணக்கான பாஷைகளை இந்திய மக்கள் தாய் பாஷைகளாக உடையவர்கள். ஹிந்தியும் அவைகளில் ஒன்று. தம் தம் சொந்த பாஷைகளையே கற்காதவர்கள் நாட்டிற் !பெரும்பான்மையோர் தமது சொந்தப் பாஷையோடு ஹிந்தியையும் கற்க வேண்டும் என்பது காங்கிரஸ் கருத்து.

இந்நாள் வரைக்கும் முப்பது முக்கோடி மக்களுக்கும் நாங்களே பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் காங்கிரஸ்காரர்கள் பொதுமக்கள் தத்தம் வீட்டுப் பாஷைகளில் பயிற்சிபெறும் மார்க்கத்தில், சிறிதும் முயற்சி கொள்ளாவிடினும், பொதுப்பாஷை வேண்டும் என்ற காரணத்தைச் சொல்லி ஹிந்தியைக் கற்க வேண்டும் என்று சொல்ல வந்துள்ளார்கள். காந்தியவர்கட்கும் ஹிந்திக்கும் உள்ள தொந்தார்த்தத்தை மாத்திரம் கருதி நாம் மறுக்க வரவில்லை. தமக்கென உள்ள பாஷையையே அறியாதவர்களிடம் அல்லது அறிந்தவர்களிடந்தானாகட்டும், ''கற்கவேண்

டும்'' என்று குறிப்பிடும் ஓர் பாஷையானது தம் வீட்டுப் பாஷையைவிட பற்பல வகையிலும் பயன்தரத்தக்கதாயிருந் தால் வேண்டாமென்பார் ஒருவருமில்லை.

உதாரணமாகத் தமிழர்கட்குத் தமிழ் தாய்ப் பாஷை யாகும். அதை அவர்கள் எவ்வாறு மதிக்கிறார்களோ அதே விதம் ஹிந்திக்காரர்களும் ஹிந்தியை மதிக்கிறார்கள். தமி ழன் தமிழ் அறிவதோடு ஹிந்தியையும் கட்டியழ வேண்டுமென்றால் அந்த ஹிந்தியில் நூதனமென்ன வென்று கேட்பது இயல்பு. பொதுப்பாஷை என்ற காரணத் தைச் சொன்னால் இப்போது பொதுப்பாஷையாகவே பரவி வந்து கொண்டிருக்கும் இங்கிலீஷை எதற்காக விலக்குவதென்று அவர்கள் யோசிப்பார்கள். இதற்குக் குறுகிய புத்தியும் ஸ்வயநல உணர்ச்சியுமில்லாமல் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். ஏனென்றால் ஹிந்தியைவிடப் பய னுள்ள பாஷையாக வேறு பாஷையை அவர்கள் கண் ணாற் பார்த்து வருகிறார்கள்; அதுதான் பொதுமக்க ளைத் துரும்பாக மதிக்கும் கருவத்தையளித்து முட்டி புகும் பார்ப்பனர்களையும் பார்ப்பன துரைகளாக்கி வரும் இங்கிலீஷ்.

இருக்கும் இங்கிலீஷை அன்னிய பாஷை என்ற கார ணம் சொல்லி வேண்டாம் என்பவர் யோசிக்க வேண்டி யவை பல விஷயங்கள் உண்டு. பிரஞ்சுக்காரர்கள், இங்கி லீஷ்காரர்கள், அமெரிக்கர்கள், துருக்கியர், ஜப்பானியர் முத லிய நாகரிக தேசத்தினர்கள் தம் தேசத்தில் தமக்கு அன் னியமான பாஷைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பெரிய பாடசாலைகளை வைப்பது தேசபக்தி குறைவாலல்ல. தம் மக்களிடம் உள்ள நல்லெண்ணத்தால்; பொதுமக்கள் எவ் வகையிலாவது உலகறிவும், பல்வேறு மக்கள் கண்ட உண் மையையும் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால்.

இன்றைக்குப் பெங்காலி பாஷை நல்ல நிலையடைந் திருப்பதற்கும், பிரஸ்தாப இங்கிலீஷ் அறிவே துணை

செய்தது. இன்றைய தலைவர்களைத் தலைமைப் பத விக்கு ஏற்றியதும் அதே ஏணிதான்.

இங்கிருந்து ஓர் இங்கிலீஷ்காரன் புத்தகச் சாலைக் குப் போவோம்; கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஒரு புத்த கத்தை எடுத்து வாசிப்போம். ஒவ்வொரு வரியிலும் மக்கள் தமது நிலையிலிருந்து ஓரடியாவது முன்னேற்றத்துக்குரிய விஷயங்கள் கிடைக்கும். பிழைப்புக்கு வழி சொல்லும். பட்டினியை நோக்கிப்போகும் ஓர் எழுத்தையாகிலும் அப்புத்தகங்களில் காண முடியாது. தன்னிலையிலிருந்து உலகத்தையெல்லாம் ஒரே நோக்காக நோக்கும் உயர் நோக்கங்கள் அப்புத்தகங்களில் கிடைக்கப் பெறலாம்!

திரும்பி வாருங்கள்! தமிழ் இந்தி முதலிய தேசிய பாஷையிலுள்ள எல்லாப் புத்தகங்களையும் சோதியுங்கள். இரண்டு வேளை பட்டினி கிடப்பவனுக்கும் அவன் பசிக் கும் வயிற்றைக் கையால் பிசைந்து கொண்டு மோக்ஷத் துக்குப் போகச் சொல்லும். ஒரு வேளைச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு வருகிறேன். என்றாலும் பாஷை சம்மதிக்காது மோக்ஷத்தை நோக்கித் துரத்தும். அவசரமாக மலோ பாதைக்குப் போகிறவன் இன்ன திக்கை நோக்கி உட்கார வேண்டும் என்பதே போன்ற அரிய விதிகளைப் பேசும். இன்னவன் பிராமணனுக்கும் க்ஷத்திரியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தான் என்பதையறிய முன்னதாகவே அவர்கள் நட வடிக்கைகளைப் பூதக் கண்ணாடி வைத்துப் பார்க்கும் படி அருள் புரியும். ஒவ்வோர் எழுத்தும் நம்மால் ஆவ தொன்றுமில்லை என்னும் வீராதி வீரரை உண்டு பண் ணும். இந்தியாவை இங்கிலீஷ்காரனுக்குப் பிறகு எவனி டம் ஒப்படைத்தால் பார்ப்பனச் சட்டப்படி ஆளுவான் என்னும் யோசனையைக் கிருபை புரியும்.

நேயர்களே! ஹிந்தி பொதுப்பாஷையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் இங்கிலீஷ் உதவாது என்றும் சொல்லு கையில் ஏற்படும் புரட்டு வார்த்தைகளை நீங்கள் அறிய

வேண்டியது அவசியம். இதைச் சொல்லுவோர் யார் என்பதை முதலில் கவனியுங்கள். அன்னிய ஆடை பகிஷ் காரம், அன்னியர் உறவு பகிஷ்காரம், சைமன் கமிஷன் பகிஷ்காரம் என்று சொல்லிவிட்டு ஆனால் இங்கிலீஷ் அறிவினால் மக்கள் பணத்தைப் பிடுங்கும் வக்கீல் பகிஷ் காரம், இங்கிலீஷ் படித்ததால் உண்டாகும் டாக்டர் பகிஷ்காரம், இங்கிலீஷ் உத்தியோகஸ்தர் பகிஷ்காரம், இங்கிலீஷ் புத்தகப் பகிஷ்காரம், இங்கிலீஷ் பத்திரிகை பகிஷ் காரம் முதலிய பகிஷ்காரங்களைச் செய்யாதிருக்கிறார் களே அவர்களே இங்கிலீஷ் பொதுப்பாஷையாக வேண் டாம் — ஹிந்திதான் வேண்டும் என்கிறார்கள். இந்த நிமி ஷம் வரைக்கும் இங்கிலீஷைப் பெருந்துணையாக உடைய வர்கள் ஏதுமற்ற இந்தியை ஏற்றிச் சொல்லக் காரணம் என்ன? இங்கிலீஷ் சம்பந்தத்தால் மக்களின் தேசப்பாஷை யில் ஓர் புதிய நிலை ஏற்பட்டால் தம்மை வைக்கமாட் டார்கள் என்றும் இமயம் முதல் குமரி ஈறாக இன்று தேசீய பாஷை இருக்கும் நிலையில் இருந்தால் மக்கள் பகுத்தறிவு கெட்டுக் கிடக்கட்டும் என்றும், இதனால் மக் களை மதம் வேதம் புராணம் என்ற கயிற்றால் கட்டிக் கழுத்தில் அதிகாரம் என்ற நுகத்தடி பாய்ச்சிப் ''பழய நிலை'' என்ற செக்கைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் மாடுக ளாக ஆக்கலாம் என்றும் நினைக்கும் ஒரு மனிதன் இருப் பானானால் அந்த மனிதனிடமே, ''தமிழன் தமிழிருக்க அது போன்ற இந்தியைப் பொது பாஷையாகப் படியுங் கள்'' என்னும் வார்த்தையை எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால், காங்கிரசும் காந்தியவர்களுமே இதைச் சொல்லுகிறார்கள்.

''அன்பனே! உன் தாயின் முலைப்பாலோடு உனக்குப் புகட்டிய உன் பாஷையில் உனக்கு நல்லபயிற்சி தேவை. அதையுயர்த்த உயர்த்த உன் நிலையுயரும். இரண்டாவ தாக உன் அவசியத்துக்குத் தேவையான கலைகள் நிரம் பிய பிற பாஷையைப் படி!'' என்ற சத்தம் மக்களிடம் உண்மை அன்புள்ளவன் வாயில் இருந்து வருவதாகும்.

''உன் பாஷையிருக்க, அதாவது உன் பாஷை நாளடைவில் மண்ணாய் போவதற்கு எனது இந்தியை படி''— இது பெரியார் வாக்கா?

—புதுவை முரசு, 10-8-1931, பக் 7-8

I. J.

*

29
வேட்டி விகடச் சக்கரம்

செப்டம்பர் 4—ந் தேதி வெளிவந்த விகடச் சக்கரத்தில் அதன் ஆசிரியர் பூதூர் வைத்தியநாதய்ய வீரசைவர் சு.ம. ஆள் தேவை என்ற தலைப்பின்கீழ், காரணமில்லாமல், வீணாக, ''இஷ்டமுள்ளவர்கள் தமது நெற்றியில் சு.ம. என்று பச்சை குத்திக் கொண்டு ஹேர் கட்டிங் ஷாப்பினிடம் வந்தால் மற்ற விவரங்கள் சொல்லப்படும்'' என்று முடித்திருந்தார். அதற்குச் சென்ற வார முரசில் விகட சக்கர ஆசிரியர் அம்பட்ட தொழிலையும், ஆசிரியத் தொழிலையும் ஏக காலத்தில் நடத்துவதெப்படி என்ற கருத்தில் பதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைப் பற்றி 11—ம் நாள் செப்டம்பர் விகடச் சக்கரத்தில் அதன் ஆசிரியர் ஒன்றுமே சொல்லாததால் இரு தொழிலையும் நடத்துவதென்பது உறுதியென்பது பெறப்பட்டது.

என்ன செய்தார்கள்?

மேற்படி 4உ செப்டம்பர் விகடச் சக்கரத்திலேயே அடியில் வரும் விஷயமும் காணப்பட்டது:—

''பிரஞ்சு இலாக்கா புதுச்சேரி முதலிய ஊர்களில் பெரும் பணக்காரர்களைக் காட்டிலும் போக்கிரிகளுக்குச் சாயுகால் அதிகமாம்.''

எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு விகட சக்கர ஆசிரியர் இதை வெளியிட்டார்? போக்கிரி என்றால் காரணமின்றிப் பிறருக்குத் தொல்லை இழைப்பவர்கள் என்பதல்லவா

அர்த்தம்? மேலும் புதுவையில் சாயுகால் உடையவர் அனைவரும் போக்கிரிகள் என்றல்லவா ஆகிறது?

ஆதாரம் என்ன? ஆசிரியர் ஆதாரமும் காட்டிப் பேசவில்லை. பிரஞ்சிந்தியா என்னும் ஒரு தனிப்பகுதி மக்களைக் குறித்து நெஞ்சத் துணிவோடு பேச வந்தவர் ஆதாரம் நாட்டியிருந்தால் ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஒரு தனி மனிதனை இன்னொரு மனிதன் போக்கிரி என்று சொல்லிவிட்டால் போக்கிரி என்ற பட்டத்தை அவன் ஏற்குமுன் ஏனடா என்னைப் போக்கிரி என்கிறாய்? உன் பெண்டாட்டியைக் கையைப் பிடித்து இழுத்தேனா? உன் தலையில் மண்ணையள்ளிப் போட்டேனா என்ன காரணத்தைக் கொண்டு போக்கிரி என்கிறாய் என்று கேட்பானல்லவா? தனி மனிதனே அவ்வாறு காரணம் கேட்கையில் பிரஞ்சிந்திய மக்கள் ஆசிரியரைக் காரணம் கேட்காதிருக்க முடியுமா? ஆசிரியரை அப்படி ஏதாவது புதுவைச் சாய்காலுடையவர் செய்ததுண்டா?

ஆசிரியர் வைத்தியநாதய்ய வீரசைவர் முட்டாள் என்றால் அவர் கோபிக்கக் கூடுமாதலால் நாம் சொல்ல விரும்பவில்லை. வாசகர்கட்கு வேறு சில விஷயம் சொல்லி நிறுத்துகிறேன். இந்நாள் வரைக்கும் பிரஞ்சிந்தியாவில் பிரட்டிஷ் இந்தியத் தலைவர் கணக்கற்றவர்கள் குடும்ப சகிதம் தஞ்சமாகவும், வேறு காரணத்தாலும் தங்கியிருந்து போனதுண்டு. அவர்கள் பிரஞ்சிந்தியச் சாய்கால் காரர் போக்கிரிகள் என்று சொன்னதுண்டா? அது கொண்டு ஆசிரியர் இப்படி யெழுதினாரா? அல்லது ஆசிரியர் நேரில் வந்து அறிந்ததுண்டா? அல்லது வெட்டி விகடச் சக்கரத்தைப் புதுவையில் விற்றுத் திரியும் கனவான்கள் இப்படிப்பட்ட தகவல் தெரிவித்தார்களா? ஆம் எனில் அந்தக் காமாட்டியின் பேரை வெளியிட ஆசிரியர் சம்மதிக்கிறாரா? காரணம் வேண்டுமே!

மேலும் விகடச் சக்கரம் 11உ செப்டம்பரில் புதுவை முரசுக்குப் போதம் என்ற தலைப்பில் ஆசிரியர்

கூறியிருப்பதில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அதனதன் பக்கத்திலேயே எனது பதிலையும் எழுதுகிறேன்.

விகடச் சக்கரம் சொன்னது: மற்றைய நான்கு (தமிழ்நாடு இந்தியா திராவிடன் வீரபாரதி) பத்திரிகைகளிடம் நீ விரல் வைத்ததை நோக்கின் என்னென்ன விதமாகவோ எண்ண இடம் தருகிறது.

நான் கூறுவது; என்னென்ன விதமாகவோ என் பதில் ஒரு விதத்தையாவது வெளியிட்டுச் சொல்லவில்லை. விரல் வைப்பதென்பது கொக்கோக ரீதியில் கரிகரலீலையாகும். சந்தர்ப்பமும் அவசியமும் ஏற்பட்டால் விகடச் சக்கரம், இந்தியா முதலியவைகளில் விரல் வைப்பதில் தயங்காதிருப்பது புருஷத்தனமாகும்.

விகட: ஷி நான்கு தினசரிக்கும் உனக்கும் (புதுவை முரசுக்கும்) ஏணி வைத்தாலும் எட்டாது.

நான்: ஆசிரியர் நிற்கட்டும்; அவர் தலைமேல் நான் நிற்கிறேன். அப்போது எட்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

விகட: அவலை நினைத்து உரலை இடிக்கிறீர்.

நான்: இல்லை, இல்லை! உம்மையே நினைத்து உம்மையே இடிக்கிறார்கள்.

விகட: மதுவினங்கள் மலிந்து தோன்றும் புதுச்சேரி—புதுவையில் மதுவினம் விதவிதமாக மலிந்திருப்பதற்குப் பிரிட்டிஷ் இந்திய மக்கள் அநேகர் காரணர். புதுவை டியூப்ளேக்ஸ் வீதியில் சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தால் இது மெய் என்று தெரியும். இல்லையேல் புதுவைச் சாராயக்கடைகள் மூடப்படும். விகடச்சக்கரத்துக்கு இதில் சந்நதகமிருந்தால் ஆநந்த விகடனைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம். புதுவையில் மது மலிவு என்பதை விகடச்சக்கர ஆசிரியர்கள் நேற்றாய் அறிந்திருப்பது கொண்டு அவர்களுக்கு அவர்களின்

ஆத்தாள் ஊற்றிய செவ்வெண்ணெய் முதல் புதுவை மது வாக இருக்கலாம் என்றும் நான் கூறுவேன்.

தமது வார்த்தைகளால் தமது எல்லையிலுள்ள பல பிரமுகர்களையும் சந்திக்கிழுத்து விடுகிறார் வீரசைவர்.

I. J. புதுவை முரசு, 14-9-1931 பக்: 6-7

*

30

கதரா? தூக்குக் கயிறா?

(கிண்டற்காரன்)

காங்கிரஸ் பிரசங்கி சொல்லுகிறார்:— இந்திய மக்களான உங்கள் பேரால் அளவற்ற கோடி ரூபாய்கள் கடன் வாங்கப்படுகிறது. வரிவகையிலோ நீங்கள் மிகத் தொல்லை அடைந்து வருகிறீர்கள். நீங்களோ எல்லா விஷயத்திற்கும் அந்நிய நாட்டான் கையையே எதிர்பார்க்கும் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். அமெரிக்கர் இங்கிலாந்துக்காரர் முதலியவர்களின் நாள் வரும்படி 2 ரூபாயாக இருக்க, நீங்கள் சராசரி நாள் ஒன்றுக்கு 2 அணா அடைகிறீர்கள். இவை முதலிய ஆயிரங் கோடிக் காரணங்களால் நமக்குச் சுயராஜ்யம் அவசியமாகும். சுயராஜ்யம் வந்து விட்டால்! வந்து விட்டால் என்பதென்ன? இதோ வந்துவிடப் போகிறது. அதன்பின், அதாவது உடனே நீங்கள் மிகச் சந்தோஷ வாழ்க்கை நடத்த முடியும். அதாவது ராமராஜ்யத்தில் மக்கள் எவ்வளவு அனுபவித்தார்களோ அதுபோல நீங்கள் சுகமாக இருப்பீர்கள். காங்கிரஸ் திட்டத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும். நீங்கள் கதர்நூல் நூற்க வேண்டும். கதர் உடை உடுத்தவேண்டும்.

ஷை காங்கிரஸ் பிரசங்கம் கேட்ட ஏழை மக்கள் நினைக்கிறார்கள்:—

நன்றாய்த் தெரிகிறது. காந்தி நமக்காகத்தான் மிக்க பாடுபடுகிறார். எப்படியாவது சுயராஜ்யம் வாங்கிக் கொடுப்பார். அடடா என்ன சந்தோஷமாகக் காலம் கழிக்கலாம்.

அப்படியானால் இனிமேல் காலையில் நமக்கு முட்டை ஊற்றிய ஆப்பந்தான்! குறைந்தது எக்கேடு கெட்டாகிலும் குண்டு சட்டி நிறையவாவது பணம் மிச்சமிருக்கும். காலையில் எழுந்தால் வயிற்றுக்கு வழிதேட வேண்டுமே என்ற ஏக்கம் தொலைந்தது! தீர்ந்தது தொல்லை.

ஷெ காங்கிரஸ் பிரசங்கியை ஒருவன் எழுந்து கேள்வி கேட்கிறான்:—

ஆம் ஐயா! கதர் நூல் நூற்கும்படி அனைவருக்கும் கட்டளையிடுகிறீர்கள். அது பணக்காரருக்கு ஏற்ற வேலையாய் இருக்கலாம். அவர்கட்குச் சந்தர்ப்பம் இடம் கொடுக்கும். ஏழைகட்குக் கதர் நூற்பதால் அற்ப வரு வாய்தானே கிடைக்கும்.

அதற்கு காங்கிரஸ் வாலா பதில் சொல்லுகிறார்:—

மிகவும் கஷ்டப்படும் நமது பாரத ஏழை மக்கட்குத் தினம் தினம் கதர்நூல் நூற்பதன் மூலம் 2 அணா கிடைத் தால் நலமல்லவா?

இதைக் கேட்டு ஏழை மக்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—

அட, காமாட்டிப் பையா! இரண்டணாத்தானா? சுய ராஜ்யம் வரும் வரைக்கும் நீ அந்த இரண்டணாவுக்கு நூல் நூற்றுக் கொண்டிரு! அதுவரைக்கும் நாங்கள் உன் போன்றோர் பங்களாவில் உட்கார்ந்து கொண்டு காலை யில் தட்டுத் தட்டாய் பலகாரம், செம்பு செம்பாய்க் காப்பி. 10 மணி நாஸ்த்தா. 12 மணிச் சாப்பாடு. 4 மணி நாஸ்த்தா. 8 மணிச் சாப்பாடு முதலியவைகள் அனுபவிக்கிறோமே! நாங்கள் காலை முதல் நூல் நூற்று 2 அணாச் சம்பாதிக்க உடன்பட்டால் நீ சுயராஜ்யம் வாங்கி வருகிறாயோ! நீ சீமைக்குப்போய் படித்துவிட்டு வந்து விடுகிறாய். சர்க்காருக்கு மனுப்போடுகிறாய். சர்க்கார் 200 ரூபாய் சம்பளம் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார் கள். 700 ரூபாய்க்குக் குறைந்தால் வேண்டாம் என்று

சர்க்காரிடம் கோபித்துக் கதர்ப்பிரசாரம் ஆரம்பித்து விடுகிறாய். அந்தப் பிரசாரத்தில் எங்களை 2 அணாச் சம்பாதிக்க நட்டதலை நட்டபடி நாளெல்லாம் நூல் நூற்கச் சொல்லுகிறாயே! என்ன யோக்கியம்! எம்மைக் கதர் நூல் நூற்கச் சொல்லுகிறாயா! தூக்குக்குத் தாம்பு திரிக்கச் சொல்லுகிறாயா?

—புதுவை முரசு, 27—9—1931

*

சர்க்காரிடம் கோபித்துக் கதர்ப்பிரசாரம் ஆரம்பித்து விடுகிறாய். அந்தப் பிரசாரத்தில் எங்களை 2 அணாச் சம்பாதிக்க நட்டதலை நட்டபடி நாளெல்லாம் நூல் நூற்கச் சொல்லுகிறாயே! என்ன யோக்கியம்! எம்மைக் கதர் நூல் நூற்கச் சொல்லுகிறாயா! தூக்குக்குத் தாம்பு திரிக்கச் சொல்லுகிறாயா?

—புதுவை முரசு, 27—9—1931

*